

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽ/18/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010121
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010121.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 01 Bratislava, IČO: 36 731 544, zastúpenej Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/051/2014 z 9. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/051/2014 zo dňa 9. septembra 2014 p
o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/051/2014 z 9. septembra 2014 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 413/SKO/2014 porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 19. februára 2014 v čase cca o 12.33 hod. odvysielal na televíznej programovej službe WAU program Plastický chirurg z Beverly Hills, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazenie erotických pomôcok a erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém“ a ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému

označovania (ďalej len „JSO“) podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil JSO. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5.000,- €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že podkladmi pre toto rozhodnutie sú záznam vysielania programu Plastický chirurg z Beverly Hills odvysielaného na programovej službe WAU dňa 19. februára 2014 v čase cca o 12:33 hod a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu oznámenia o začatí konania. V prvom rade sa odporkyňa zaoberala kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov a to slobodou prejavu a právom vyhľadávať a šíriť informácie (článok 26 Ústavy Slovenskej republiky) do iných ústavou garantovaných práv. V tejto súvislosti poukázala na doterajšiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Pri posúdení kolízie dvoch základných práv je uznávanou teóriou, s ktorou sa vo svojich nálezoch stotožnil aj ÚS SR (napr. II. ÚS 152/2008, II. ÚS 326/2009, IV. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 472/2012), teória proporcionality (nazývaná aj trojstupňový test proporcionality). Sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných, prípadne do iných záujmov chránených právnym poriadkom krajiny. V takých prípadoch je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu.

Z ustanovenia čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu je možné obmedziť na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok: a) obmedzenie musí vyplývať zo zákona (požiadavka legality), byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti (požiadavka proporcionality) a sledovať legitímny cieľ (požiadavka legitimacy), ktorý vyplýva z ustanovenia čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

Požiadavka zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený osobitným predpisom, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z. vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR - mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Podmienka legality a legitimacy obmedzenia slobody prejavu je teda nepochybne naplnená. Proporcionality obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Keďže zákonodarcu využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rade neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Aplikácia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. V tomto konkrétnom prípade by mala byť sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa (zaviesť a uplatňovať JSO) zakotvenej v ustanovení § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sledujúc legitímny cieľ - ochranu mravnosti.

Vysielateľ je povinný podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z.,

ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška“). S prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO je Rada povinná posudzovať obsah programu v súvislosti s prítomnosťou hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v posudzovanom programe aj z hľadiska ich kontextuálneho výskytu, spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh programu, umeleckého a morálneho posolstva programu a tiež z hľadiska intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele. Na základe uvedeného posúdenia tak Rada dospeje k záveru o vekovej vhodnosti, resp. nevhodnosti programu pre určitú skupinu maloletých. Program obsahujúci hodnotiace kritérium „zobrazenie erotických pomôcok alebo erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém“ tak môže byť v súlade s § 1 ods. 5 JSO vhodný aj pre maloletých divákov mladších ako 18 rokov.

Ďalej odporkyňa uviedla, že problematikou zobrazenia erotických pomôcok sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/18/2013, v ktorom konštatoval, že naplnenie kritéria podľa § 1 ods. 1 písm. e) JSO vo vzťahu k zobrazeniu erotických pomôcok nie je potrebné, aby sa jednalo o zobrazenie erotických pomôcok s cieľom prezentovať erotické témy a erotiku, ale je postačujúce, ak k zobrazeniu erotických pomôcok vo vysielaní dôjde. Ďalej z uvedeného rozhodnutia vyplýva, citujem: „Podľa stanovených kritérií stačí, ak vysielateľ v prípade zobrazenia erotických pomôcok vo vysielaní tieto zobrazí ako také. Rozšírená zákonná definícia sa vzťahuje na erotické scény, ktoré musia byť vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém, a teda nie na prezentáciu erotických pomôcok, čo vyplýva z gramatického výkladu predmetného ustanovenia.“

Pre naplnenie kritéria podľa § 1 ods. 1 písm. e) JSO vo vzťahu k zobrazeniu erotických pomôcok stačí, aby boli tieto erotické pomôcky v programe zobrazené. Pri posudzovaní prítomnosti kritéria zobrazenie erotických scén, vymedzil zákonodarcu v súvislosti so zobrazením tohto obsahu podmienky, za ktorých dôjde k naplneniu tohto kritéria presnejšie, a to uvedením, že sa musí jednať o zobrazenie erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém.

Odporkyňa ďalej špecifikovala scény, ktoré obsahoval posudzovaný program a z ktorých vyplýva, že v príspevku, ktorý bol odvysielaný bola zobrazená erotická pomôcka, a to umelý penis („dildo“). Odporkyňa ďalej posúdila naplnenie účelu, na ktorý boli ňou uvedené scény vyrobené. Program *Plastický chirurg z Beverly Hills* je tzv. reality show o živote plastických chirurgov na bohatom predmestí Beverly Hills v Los Angeles. V každej časti vystupujú traja adepti na plastické vylepšenia. Divákovi sa poodhalí krátky osobný príbeh každého jedného účastníka. Dozvedá sa, prečo mieni podstúpiť chirurgický zákrok, aké sú bezprostredné reakcie blízkeho okolia na jeho rozhodnutie, má možnosť sledovať reálne zábery priamo z operačných sál a samozrejme na záver ho čaká samotný výsledok chirurgickej „premeny“. Tie vykonávajú uznávaní plastickí chirurgovia (je to stabilný tím), ktorí sú plnohodnotnou súčasťou deja programu a rovnako ako „pacienti“ i oni púšťajú kamery aj do svojho súkromia. V časti z 19. februára 2014 sa skrášľujúcim chirurgickým zákrokom podrobili tri adeptky, ktoré navštívili dvoch plastických chirurgov a to Dr. R. M. a Dr. J. S.. Prvou bola R., 22-ročná kaderníčka, ktorá sa rozhodla pre zväčšenie svojho poprsia, druhou bola J., 65-ročná, povolaním interiérová dizajnérka, ktorá podstúpila facelift tváre a treťou adeptkou bola Y., ktorá má 21 rokov a chce vylepšiť svoje, už raz zväčšené poprsie. Práve vo vzťahu k tretej účinkujúcej Y., boli v programe prítomné posudzované nevhodné obsahy. Keďže Y. pracuje v pornopriemysle a živí sa tancom a natáčaním filmov pre dospelých, sú divákovi sprostredkované krátke sekvencie (3 až 7 sekúnd) z jej tanečného vystúpenia pre dospelých, obsahom ktorých bol jej tanec okolo tyče v spodnom prádle. Rovnako pri interview Y. je v zábere zobrazená obrazovka počítača s jej pornostránkou. Podľa odporkyne hoci sa nepochybne jedná o scény erotického charakteru, vzhľadom na ich zobrazenie v minimálnom časovom rozsahu s ohľadom na sledovaný účel, t.j. priblíženie profesie Y., nemožno dospieť k záveru, že uvedené scény boli vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém. Konštatovanie absencie účelu vyhotovenia erotických scén podľa § 1 ods. 1 písm. e) JSO podporuje najmä krátkosť a porovnateľnosť časového rozsahu programu venovanému nevhodným obsahom s časovým úsekom venovaným ostatným adeptkám na plastické operácie s menej kontroverzne vnímanou profesiou z pohľadu verejnosti. K rovnakému záveru však Rada nemôže dospieť v prípade záberov Y.

sediacej na posteli v spodnom prádle, ktorá si pri slovách „Chcete vidieť, ako ďaleko ma nechajú zújsť? Áno?“ pomaly rozopínala podprsenu. Vzhľadom na celkový spôsob spracovania uvedenej scény je Rada toho názoru, že scéna nenadobúda výpovednú hodnotu smerom k profesii Y., ale práve smerom k priamemu erotickému pôsobeniu na diváka. Posudzované scény v danom kontexte zobrazujú javy z intímnej sféry jednotlivca, a to výlučne za účelom prezentácie erotiky.

Scény, ktoré špecifikovala odporkyňa vo svojom rozhodnutí podľa odporkyne nadobudli značne erotický charakter, avšak ich intenzita a teda charakter nevhodných scén (z pohľadu ich vekovej vhodnosti pre maloletých), nebola natoľko vysoká, aby odôvodňovala označenie programu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých do 18 rokov.

S ohľadom na nevhodné scény a vzhľadom k celkovej dĺžke programu (cca 43 minút a 41 s.) odporkyňa konštatovala, že frekvencia výskytu nevhodných obsahov v danom programe nebola natoľko vysoká, aby odôvodňovala označenie programu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých do 18 rokov (3 scény v trvaní 4s, 7s a 10 s x 43 minút a 41 s.). Vo vzťahu k „zobrazeniu erotických pomôcok alebo erotických scén, ktorej sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém“ považuje Rada označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov, najmä s prihliadnutím na ich značne erotický charakter, spôsob ich spracovania, ktorým bol na ne kladený neprimeraný dôraz, ako aj absenciu morálneho posolstva, či výraznejšej umeleckej hodnoty za plne odôvodnenú.

Navrhovateľka tým, že program *Plastický chirurg z Beverly Hills* bol odvysielaný dňa 19. februára 2014 v čase cca o 12.33 hod. na televíznej programovej službe WAU označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov nesprávne uplatnil JSO, čím porušil § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. V dôsledku uvedeného odporkyňa konštatovala, že je na naplnenie legitímneho cieľa ochrany mravnosti nevyhnutné obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa sa zaoberala aj objektívnou zodpovednosťou za správny delikt. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani zákon č. 308/2000 Z.z. ani Správny poriadok neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odporkyňa poukázala na ustanovenia § 64 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 31. decembra 2013 a na sankcie, ktoré boli navrhovateľke uložené vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Z § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti. Pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vzala odporkyňa do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti.

Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorým je pôsob porušenia povinnosti účastníkom konania, je predmetom výroku rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia. Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada, jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty uvedených správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty.

Odporkyňa záverom uviedla, že pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého odporkyňa vychádzala (od 663,- € do 66 387,- €) je sankcia vo výške 5.000,- €, čiže v dolnej

hranici zákonom stanoveného rozsahu, plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a navrhoval, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie. Zároveň si navrhovateľka vyčíslila trovy odvolacieho konania vo výške 840, 90 €.

V odôvodnení odvolania navrhovateľka uviedla, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie odporkyne na opakované porušenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa pri skúmaní podmienok pre uloženie sankcie uviedla, že sankcia - pokuta, je prípustná, nakoľko vysielateľ sa porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31. decembru 2013) dopustil už v minulosti a za tieto porušenia bol sankcionovaný. Ako dôvody uviedla odkaz na jednotlivé konania, v ktorých navrhovateľku údajne upozornila (sankcionovala) za porušenie povinností. Rada na str. 12 a 13 uviedla viaceré rozhodnutia, ktoré sa síce týkali porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4, avšak spôsobom, ktorý nebol identický, dokonca ani primerane podobný s predmetnou vecou. Navrhovateľka ďalej uviedla, že ani v jednom zo všetkých odporkyňou uvedených konaní, ktoré predchádzali rozhodnutiam, odporkyňa ako spôsob porušenia povinnosti neidentifikovala, také konania, na základe ktorého navrhovateľka odvysielala program s hodnotiacim kritériom podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. e) vyhlášky a dopustila by sa porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3 tým, že vo vysielaní zobrazil „erotickú pomôcku“. Napadnutému rozhodnutiu nepredchádzalo žiadne upozornenie, ktoré by bolo dostatočne obsahovo špecifické natoľko, aby upozornilo navrhovateľku na opakované porušovanie ustanovenia § 20 ods. 3 spôsob zobrazovania erotických pomôcok v televíznom vysielaní a označením takýchto programov nevhodným symbolom jednotného systému označovania programov.

Podľa navrhovateľky na základe uvedenej skutočnosti nie je možné preto predmetné konania považovať za totožné v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. za opakované porušenie identickej povinnosti, čím neexistuje právo odporkyne uložiť sankciu - pokutu za porušenie predmetnej povinnosti, nakoľko jej nepredchádzalo upozornenie odporkyne, čím odporkyňa vec nesprávne právne posúdila a napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo trpí takou vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť.

Ďalej navrhovateľka dôvodila, že podmienka upozornenia na opakované porušenie povinnosti má zásadný význam pre navrhovateľku a musí predstavovať efektívny prostriedok, ktorého účelom nie je represia, ale prevencia. Ak by upozornenie na porušenie povinnosti plnilo svoj preventívny účel, navrhovateľke musí byť poskytnutý dostatočný priestor na nápravu. Odporkyňa sa v predmetnom prípade snaží presvedčiť účastníka konania a aj súd, že materiálna podmienka pre uloženie sankcie bola splnená, nakoľko v čase vydania napadnutého rozhodnutia existovali právoplatné rozhodnutia o porušení povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Takýto záver je podľa odporkyne ústavne neudržateľný, nakoľko popiera právo navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti predložila navrhovateľka spolu s odvolaním uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 3. apríla 2012, sp. zn.: 6 As/26/2010- 101, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti predtým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút. Predmetné rozhodnutie je podľa navrhovateľky primerane aplikovateľné na prejednávanú vec a napadnuté rozhodnutie, nakoľko sa týka totožnej povinnosti odporkyne.

Ďalej vo svojom odvolaní navrhovateľka uviedla, že len dostatočne špecifické a obsahovo takmer totožné vymedzenie porušenia povinnosti môže byť spôsobilým rozhodnutím odporkyne tvoriacim kvalifikované upozornenie na opakované porušenie zákona v predmetnej veci. V predmetnej veci

odporníka nevydala rozhodnutie, v ktorom by bolo vymedzenie konania odporne totožné s vymedzením porušenia povinnosti v napadnutom rozhodnutí. Tým pádom odporne nikdy navrhovateľku neupozornila na opakované porušenie povinnosti, a preto napadnutým rozhodnutím uložila pokutu nezákonne. Navrhovateľka zdôraznila, že zákonne by odporne uložila pokutu len v prípade, ak by pred vydaním napadnutého rozhodnutia vydala najmenej dve rozhodnutia o upozornení na porušenie zákona, v ktorých by konanie navrhovateľky vymedzila obsahovo totožne ako v napadnutom rozhodnutí, tzn. najmenej v rozsahu konania navrhovateľky, ktorá do vysielania uviedla erotické pomôcky.

Ustanovenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. zaväzuje navrhovateľku všeobecnou povinnosťou zaviesť a uplatňovať JSO programov podľa vyhlášky, ktorá však identifikuje jednotlivé hodnotiace kritériá, ktoré je pri klasifikácii programov potrebné zohľadniť a k porušeniu povinnosti tak môže dôjsť rôznym konaním. Obyčajné upozornenie na porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bez toho, aby odporne prihliadala na konanie navrhovateľky v každom konkrétnom prípade, nemôže byť spôsobilým upozornením na hocikaké konanie, ale len také, ktoré je svojim spôsobom v podstatných črtách totožné. V konkrétnom prípade to znamená, že len také upozornenia Rady, v ktorých by Rada vymedzila „zobrazenie erotických pomôcok“ ako spôsob porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. môžu byť spôsobilými upozorneniami na porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Akékoľvek iné upozornenia (alebo sankčné rozhodnutia) odporne, pri ktorých spôsob porušenia povinnosti nespočíval v „zobrazení erotických pomôcok“ nie sú spôsobilými upozorneniami na opakované porušenie povinnosti navrhovateľky a z hľadiska predmetného konania irelevantné.

Odporne na str. 12 a 13 rozhodnutia vymedzila výlučne sankčné rozhodnutia, čiže žiadne upozorňujúce, a výlučne také, v ktorých k porušeniu povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. došlo iným spôsobom ako „zobrazením erotických pomôcok“, preto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

III.

Odporne vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľky, v zmysle ktorého predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané na základe obsahovo takmer totožného vymedzenia porušenia povinnosti. Skutková podstata predmetného správneho deliktu je vymedzená práve § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje povinnosť, aby vysielateľ televíznej programovej služby na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviedol a uplatňoval JSO ustanovený podľa osobitného predpisu. Ako je uvedené aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, navrhovateľke bola už v minulosti za porušenie tejto povinnosti uložená sankcia. K spáchaniu rovnakého správneho deliktu došlo odvysielaním programu s nepríslušným piktogramom vekovej vhodnosti JSO, síce v dôsledku iných hodnotiacich kritérií JSO v programe, avšak bez ohľadu na mieru odlišnosti akým bola predmetná povinnosť porušená, skutková podstata zostáva v uvedených prípadoch rovnaká, nakoľko vo všetkých prípadoch navrhovateľka porušila jednu a tú istú povinnosť, definovanú § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. - na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený podľa osobitného predpisu. Ďalej odporne poukázala na str. 11 až 14 napadnutého rozhodnutia, kde náležite zdôvodnila uloženie sankcie a na ďalšie rozhodnutia o uložení sankcií, z ktorých podľa odporne je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu už bol účastník konania opakovane právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31. decembru 2013).

Ďalej odporne zdôraznila, že zo znenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že podstatným pre uloženie sankcie za opätovné porušenie rovnakej povinnosti t.j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporne ukladá sankciu - pokutu za opätovné porušenie rovnakej povinnosti bez ohľadu na to, či k tomuto porušeniu dôjde rovnakým spôsobom. Uvedený záver je v súlade s

konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z dôvodu, že požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického skutku, ale tak, že sa viaže na opakované, či opätovné porušenie právnej povinnosti. V tejto súvislosti odporkyňa uviedla rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/101/2001, sp. zn. 3SŽ/22/2013, sp. zn. 4SŽ/145/2002, sp. zn. 8SŽ/10/2012 a viaceré rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo 14. mája 2008, č. j. 6 As 21/2007-109, z 22. januára 2009 č. j. 6 As 30/2008-97, z 30. mája 2008, č. j. 4 As 35/2007- 120 a z 22. januára 2009 č. j. 6 As 20/2008-83, z ktorých vyplýva záver, že upozornenie na porušenie zákona sa viaže skôr k porušeniu zákonnej povinnosti než ku konkrétnemu skutku.

K uzneseniu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, ktorý uviedla v odvolaní navrhovateľka, uviedla, že v oblasti regulácie televízneho a rozhlasového vysielania sú právne úpravy Slovenskej a Českej republiky príbuzné, nie sú v žiadnom prípade totožné. Už len samotné ustanovenie upravujúce českú obdobu upozornenia na porušenie zákona § 59 zákona č. 231/2001 Sb. ustanovuje regulátorovi povinnosť upozorniť vysielateľa na porušenie zákona a stanoviť mu lehotu na nápravu. Zároveň z nadpisu tohto ustanovenia „Opatření k nápravě“ ako aj zo znenia odseku 3 „Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.“ vyplýva, že toto opatrenie v Českom právnom poriadku samo o sebe nie je ponímané ako sankcia, ale ako opatrenie, ktoré má uloženiu sankcie predchádzať. Toto opatrenie má teda podstatne odlišný charakter ako upozornenie na porušenie zákona definované v 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré je v predmetnom ustanovení uvedené totožným spôsobom ako ostatné sankcie (pokuta, odňatie licencie atď.) Slovenský právny poriadok tiež s upozornením na porušenie zákona spája aj ďalšie dôsledky napr. v prípade verejnoprávneho vysielateľa môže udelenie určitého počtu upozornení na porušenie zákona za dané časové obdobie zakladať dôvod na odvolanie generálneho riaditeľa (§ 18 ods. 4 písm. b) zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska). Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že inštitúty „Opatření k nápravě“ a „upozornenie na porušenie zákona“ nie je v žiadnom prípade možné zamieňať.

Na potrebu vydania podľa navrhovateľky najmenej dvoch rozhodnutí, ktorými by odporkyňa uložila upozornenie na porušenie zákona, v ktorých by konanie navrhovateľky vymedzila obsahovo totožne ako v napadnutom rozhodnutí, odporkyňa uviedla, že uvedená požiadavka navrhovateľky je v zjavnom rozpore s kogentným ustanovením § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. upravujúcim povinnosť uložiť vysielateľovi sankciu vo forme pokuty v prípade opakovaného porušenia povinnosti aj napriek písomnému upozorneniu rady (nie dvoch či viacerých upozornení na porušenie zákona).

Záverom odporkyňa uviedla, že pri určovaní druhu sankcie sa pridrižovala predmetného kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. a nakoľko sa navrhovateľka napriek písomnému upozorneniu odporkyne opätovne dopustila porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., dospela k záveru, že sú splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty, preto navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) v spojení s § 250 I ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní dňa 29. júna 2016, po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 413/SKO/2014, vrátane obrazovo-zvukového záznamu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný, a to z nasledovných dôvodov:

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 413/SKO/2014 z 13. mája 2014, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 30. mája 2014. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam

predmetného programu, oznámenie o začatí správneho konania z 13. mája 2014, prepis/opis skutkového stavu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady z 9. septembra 2014 a rozhodnutie Rady č. RP/051/2014 z 9. septembra 2014.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či i sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 19. februára 2014 v čase cca o 12.33 hod. odvysielal na televíznej programovej službe WAU program Plastický chirurg z Beverly Hills, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazenie erotických pomôcok a erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém“ a ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil JSO. Za uvedené porušenie povinnosti jej odporkyňa uložila pokutu vo výške 5.000,- €.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 1 ods. 5 vyhlášky, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 1 ods. 1 písm. e) JSO audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej

programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú zobrazenie erotických pomôcok alebo erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 1, písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pokutu rada určí podľa závažnosti vecí, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2014, rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4).

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom včítane priloženého záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.) v súlade s názorom odporokyne mal za to, že zobrazenie erotických pomôcok v danom programe naplnilo kritériá stanovené v § 1 ods. 1 písm. e) JSO, a preto podľa stanovených kritérií stačí, ak vysielateľ v prípade zobrazenia erotických pomôcok vo vysielaní tieto zobrazí ako také. Rozšírená zákonná definícia sa vzťahuje na erotické scény, ktoré musia byť vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém, a teda nie na prezentáciu erotických pomôcok, čo vyplýva z gramatického výkladu predmetného ustanovenia.

Z uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu nesporne vyplýva, že navrhovateľka porušila povinnosť jej danú z ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pretože nesprávne uplatnila JSO. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomíňať, že maloletí sú najnáchylnejšou a najcitlivejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že príspevok svojím obsahom naplnil zákonné predpoklady na to, aby bolo možné konštatovať zákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporokyne, keďže bol nevhodný pre maloleté deti do 18 rokov.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa neuloženia predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona, odvolací súd uvádza, že porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2013 sa navrhovateľka dopustila už skôr, napr. rozhodnutia Rady č. RP/05/2010,

RP/26/2010 a ďalšie, a teda navrhovateľke už bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, konkrétne za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2013 (§ 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia). V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/101/01 z 26. februára 2002, z ktorého vyplýva, že uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok. Keďže navrhovateľka už bola sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., Rada bola oprávnená uložiť navrhovateľke prísnejšiu sankciu, a teda pokutu za porušenie predmetnej povinnosti. Tento postup je v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu, napr. rozhodnutie sp. zn. 3SŽ/2/2013 zo 6. novembra 2013, sp. zn. 6SŽ/11/2013 z 19. marca 2014.

V danom prípade podmienka ustanovená v § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená.

Vo vzťahu k uzneseniu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. j. 6 As 26/2010-101 z 3. marca 2012, ktoré doručila navrhovateľka s podaným odvolaním sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje s vyjadrením odporkyne, že v oblasti regulácie televízneho a rozhlasového vysielania nie sú právne úpravy Slovenskej a Českej republiky totožné, aj keď sú príbuzné. Súd Slovenskej republiky sú pri konaní a rozhodovaní viazané ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 <.a <. a zákonmi, ktoré tvoria právny poriadok Slovenskej republiky, preto predmetným rozhodnutím, ktoré aplikuje českú právnu úpravu, nie je Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/051/2014 z 9. septembra 2014 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. septembra 2014, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.